

Přepis rozhovoru

- V: Když si vzpomeneš na dobu, kdy jsi byla nezaměstnaná, co se ti vybaví jako první?
- KP: ... (*dlouhé ticho*)
- V: Tak si zkus vzpomenout na to, jak jsi vstoupila do zaměstnanosti, jak ses do té situace dostala?
- KP: Do zaměstnanosti jako?
- V: Nezaměstnanosti.
- KP: Nezaměstnanosti. No dostala jsem se do ní tak, že jsem odešla z práce z důvodu nespokojenosti se zaměstnavatelem.
- V: A co to bylo za práci?
- KP: V obchodě, prodávala jsem a tak jsem zas odešla a bylo to fakt... nedalo se tam už pracovat, chodily jsme celý dny, žádný volno, ještě soboty, takže víkend pořádně nebyl, tak jsme, tak jsem dala výpověď, no a následný nástup na úřad práce no, tak jsem se šla zapsat. Tam paní jako teda nějaký papíry, všechny mám donést, tak jsem jí je donesla, všechno tak jako si zapsala, že jo, teď že bude vyhledávat práci. No jenomže oni co takhle dají jako, abysme se šly třeba podívat, jako abysme se jako, aby nám jako, někam nás poslaly, aby voni z toho asi měli body nebo co, tak to jsou většinou do potravin a takový, nebo ještě po případě řamany no. Takže tam většina, většinou nikdo nechce, takže sám si většinou každé hledá, voni občas teda někam pošlou a... nestojí to zanic že. Lepší si fakt hledat sám tu práci... no a... takže... asi tak.
- V: mmm... A teď mohla bys mě popsat co nejpodrobněji tvůj život v nezaměstnanosti, jak probíhal tvůj typický den a co jsi dělala?
- KP: No tak ráno vstávání tak v půl desáté, teď záleželo, jestli bylo léto nebo zima, protože v létě to se dalo, třeba jsem si sedla na, hezky ven na sluníčko, pohoda, se psem jsem šla, nebo tak, nakoupit, případně dělat něco dom, ale furt tak jako pohodička strašná no a jako to jde, ale to je tak první měsíc. Potom, už je to takový, už to začne být takový nudný, to je stejný jak když je člověk v práci, tak to je to stejný, když je nezaměstnaný. Vlastně nic akorát nedělá no. A... po těch, po tom měsíci, no dvou, tak jako když už teda člověk si řekne, že si něco najdu a dá se do toho, tak najednou prostě teď voni, začnou zaměstnání se ptát, když někam dojdete, proč jste, jak jste, odešli a takový jako jo. Teď... teď vám řeknou, že vám zav..., že vám dají vědět, že vám zavolají, pak se čeká, no... Je to takový... už pak to začne být... takový... mm už ne tak zábavný jak ze začátku no. Takže si člověk řekne, ... že... když je člověk v práci, tak že je to lepší a že jo, a teď takový starosti, no a pak když je v práci, tak zas nadává, že ho to nebaví... mm... je to takový...
- V: Muselas v době nezaměstnanosti omezit nějaký dřívější kontakty nebo činnosti, třeba cos dělala normálně dříve ve volném čase nebo něco takovýho?
- KP: No toto v nezaměstnanosti toho času bylo víc, ale taky bylo míň peněz, takže se třeba nedalo když s kamoškou někam jít, tak kvůli penězům, zase víš já nemůžu, řeklo se, nevychází mě to nebo tohle protože kvůli penězům, samozřejmě je jich míň, ale že bych nějak omezila to ani ne. Spíš mě přijde, že v té nezaměstnanosti máš mnohem víc času právě na takový jako jít za kamoškou, pokecat, no tak... jako... mm si myslím, že nějak ne, že to vyloženě asi záleží na tom... jako co co co to má být konkrétně, třeba pokud jde, já nevím, třeba kdybych chodila na bowling, tak bych tam nemohla chodit každé

- den, jak jsem byla zvyklá, protože to stojí peníze. Ale takhle, když jde člověk třeba si ven jenom todle, tak je to zas takový dobrý no, že je víc času, ale jinak...
- V: A jak na ten tvůj stav nezaměstnanosti reagovalo tvoje okolí, například třeba rodina, rodiče?
- KP: Jako že jsem párkrát nezaměstnaná byla, tak jako: no tak si zas tu práci najdeš a budeš pracovat, že jo no. Tak jako naši už si zvykli, že pracuju, pak třeba si zas najdu práci, jo, protože tam jim vysvětlí no jo no už zas no, to je hrozný, že oni byli zvyklí, že prostě nastoupili do zaměstnání a jsou tam celej život, ale... u nás je to trochu jiný a okolí samozřejmě zase: ty ty jseš zas nezaměstnaná? Hm, no tak doufám, že zas budeš dělat, abysme... já nevím, mohli jet, jo, na hory a takový, kvůli penězům, protože věděli, že to se mnou nebude jen tak jednoduchý. ...No a... jinak tak jako že by někdo vyloženě: „Ježíši fakt?“ Jako z toho zděšeněj, to zas ne. Takže... Třeba naša babička na to, že jak byla zvyklá, že prostě patří, nastoupila do práce a byla tam do důchodu, tak ta: „Ty už zase měníš pracovní místo?“ Takový jo, ale v pohodě. Akorát, co jsem, co jsem od ní nečekala. Strašně se tomu akorát smála. ... Takže...
- V: A snažil se ti nějak někdo pomáhat třeba, aby sis našla tu práci?
- KP: To bylo, to bylo až ke škodě. Když se někdo až moc snažil, tak mě akorát s tím vytácel, protože každěj si potřebuje, jo, já jsem na to potřebovala svůj klid. Když mě někdo furt: „Tam je, tam se jdi podívat, tam přijmou prodavačku, tam se jsi podívat, tam přijmou prodavačku.“ Tak samozřejmě se mi tam nechtělo. A takhle, když jsem si sama zajela do města, tak jsem si to prošla všechno v pohodě, ale jak někdo začal, že bych se měla jít podívat, že už bych si měla najít práci, tak mě to akorát tak jako naštválo, protože říkám, já si to udělám sama. Protože kdyby záleželo na nich, tak mě šupnou, myslím, do prvního obchodu a bylo by. ...No ale to tak jako to to nejde.
- V: A jak vypadala tvoje situace hned potom cos skončila školu? Jakou školu jsi vlastně dělala a jestli hned potom sis hned našla práci nebo ne?
- KP: Tak když jsem skončila, já jsem vlastně měla tři roky, aby jako vyučení. To bylo manipulant poštovního provozu a přepravy, jinak jinak zkráceno, když to řeknu, tak spoje, na Čechnové. A... potom vlastně jsem tam skončila, ale řekla jsem už, když jsem tu školu dělala, říkám si: „To prostě dělat nikdy nebudu, prostě sedět za přepážkou na poště, to to prostě ne, to si nepředstavuju.“ Tak jsem si pak udělala roční kurz vlastně dálkově na prodavačku, abych měla výučňák, že většinou, když někde chtěou tu prodavačku, tak chtěou s výučňákem. Tak jsem si udělala výučňák, no a to jsem, tak nějak taky byla na úřadě práce, ale tam ta paní byla taková jako, že věděla, že to, tak mě třeba občas někam poslala, ale ... nijak mě jako nedávala, že bych si měla zajít a to. Takže mě to v klidu, dá se říct, nechala dodělat. No a pak, když jsem to už měla hotový, tak jsem nastoupila teda, zhruba ... po těch dvou měsících. A tam jsem vydržela v té práci jenom pět měsíců. Když jsem pak zase se ocitla na úřadu práce, zase nová zkušenost pracovní, no ... a tak to jde až doteď, dá se říct.
- V: A z té první práce jsi taky jako odešla, žes tam byla nespokojená?
- KP: No tam taky to bylo takový. Já já totiž od začátku mám strašně špatný zkušenosti právě tady z téhle práce s vedoucíma. Jo, že oni ... prostě, to byla ženská ve středních letech a my, nás tam bylo asi, asi tři mladí jsme tam došli a ona prostě vyloženě po nás furt jenom řvala, byli jsme úplně absolutně neschopní, jo. Nic jsme podle ní neuměli, ale že ona prolítla a dělala jenom dusno, to taky bylo no, samozřejmě peníze, ty jak mohla, tak nám zkrátila, že jo, tak to se nám taky nelíbilo, takže většina odešla odtama. Jak rychle přišli, tak odešli zase. A bylo.
- V: Jakou roli hráli například vrstevníci v tom období nezaměstnanosti, třeba kamarádky nebo kamarádi?

- KP: Ti, ti jako ... nijak nehráli tak jako, oni věděli, že jsu nezaměstnaná, ale že by to nějak brali jako, ježíš to ne, to vůbec.
- V: Nic se nezměnilo?
- KP: Nic se tak nějak nezměnilo. Většina, co co školu dělala, tak vlastně, že vůbec jako nějak to nepřišlo a ti, co pracovali a tak to, tak pracovali a já jsem tak lítala mezi něma, jako zaměstnaná, nezaměstnaná, tak něco.
- V: No a jakou roli teda měl ten úřad práce, spíš pozitivní nebo negativní, když ses snažila sehnat si tu práci?
- KP: No úřad práce. No paní na úřadu práce v Židlochovicích byla taková zvláštní. Došla jsem tam, tak všechno si samozřejmě hezky teda zapsala, tohle, ale že by řekla: „Jdite si ještě na sociálku kvůli penězům, ať prostě máte aspoň něco, jo.“ Ne, neřekla vůbec nic, vůbec nijak nepomohla, co se týče práce, jasně měla v papírech napsaný. Oni tam měli napsaný vlastně v těch papírech, co byste chtěli dělat za zaměstnání, tak jí to tam napíšete. Tak jsem jí tam napsala: prodavačka textilu, popřípadě sportovní zboží. No a paní mě po... chtěla, nebo ráda by mě poslala do potravin. Takže jsem se tak na ni koukala jako, jestli umí číst, protože, když tam mám napsaný i ve výučním listu prodavačka, dejme tomu, smíšeného zboží a když už vidí, že mám nějakou praxi ze sportu, tak mě nebude cpát do potravin, snad ne. No a paní to asi nepochopila, tak mě furt vyhrožovala potravinama. Nechápu proč. Protože ... nikam mě neposlala, ani jedinej papír mě nedala, teda na potvrzení, že dá se říct, že sama jsem si vždycky sháněla, ... všechno. Vždycky jsem tam došla s tím, že něco asi a ona jo, jo, jo, to, jako byla ráda, že má zase o práci míň a, no a jak to teda vypadá, no tak jsem jí řekla, normálně se ozvat, uvidíme. S tímhle jsem tam došla pokaždé, protože jsem se to snažila najít tu práci sama, protože vím, jak ta práce od nich vypadá. Jo takže to bylo takový s tou paní tam na tom úp fakt velice těžký. To stejný potom, když mě měla skončit, já jsem tam byla vlastně nějakýho tři čtvrtě roku a ono po půl roce končí na úřadě práce jako podpora od úřadu práce a všechno to hradí sociálka. No a ta koza mě nic neřekla, vyloženě, jo, já jsem potom čekala, nejdou peníze a když tam zavolám, tak řekne: „Ale vy už patříte pod sociálku.“ A jako tak jsem si říkala, no a kde mě to asi měli říct jinde než na úřadu práce a ta, prostě neřekla ani bú, ne. Takže mě nedošly peníze, takže jsem byla bez peněz.
- V: Aha.
- KP: No, takže...
- V: Takže ti moc nepomohli, nic ti neřekli, takový informace důležitý...
- KP: Ne, ne, ani pomale základní informace, co bych měla vědět, co tohle, neřekli, vůbec, prostě jo, jenom se starala teda jako jestli už nebo nemám prá... , mám, nemám práci a furt takový, ale že by řekla: „Podejte si jo, bude bude vám to tady končit, tak byste měla si zajít na tu sociálku, protože to trvá taky nějaký měsíc než se to vyřídí.“ Takže jo, to neřekla vůbec. Jo tak, ani mě nic nepřišlo poštou, aby jako toto... Ne, to jí bylo jedno. Takže říkám, ta paní tam seděla a byla tam vyloženě jak namalovaná.
- V: A potom nějak od té správy sociální péče, tys tam nějak byla a dostávalas nějaký dávky nebo něco od nich?
- KP: No to, to už bylo ke konci, tak jsem si našla práci a ono pak bylo tak vlastně, že už jsem to nepotřebovala, že jsem byla ten měsíc, tam jsem zase přešla, takže tam jsem měla nějaký peníze, jo. Že už potom a teď už vlastně pracuju, takže to už bylo pak ke konci, kdy už teda, vlastně ty tři měsíce, co už bylo tam s prokládáním nějakýma těma, když jsem byla třeba tam na zkoušce, tam na zkoušce, že jsem dostala nějaký peníze, že se to dalo. Protože kdyby to bylo vyloženě na tom úřadu práce, tak asi bez, jsu bez práce aji bez peněz teď, takže... nenechávat to na nich.

- V: A jak jsi psychicky nesla to období... *(mé komunikační partnerce zvoní telefon, takže na chvíli přerušujeme rozhovor)*
- V: Jak jsi psychicky nesla to svoje období nezaměstnanosti? Bylo to spíš negativní nebo ti to ani nepřišlo tak hrozný?
- KP: No ze začátku, jo... To jsem vlastně začala, nebo byla jsem na na úřadě práce od července, tak jako to, ty letní měsíce byly takový velice příjemný, když jsem nemusela se honit do práce a měla jsem brigádku samozřejmě nějakou, takže to bylo úplně v pohodě, byla jsem u kamošky v bazénu, žádná křeč. Samozřejmě potom, jak začal podzim, tak už se sedělo doma spíš, jo třeba na televizi, tak to už není ono, to už přestane bavit, ale... Spíš tam bylo to, že psychicky mě to ani moc nepoznamenávalo, to začne až potom, až si člověk začne hledat tu hoknu, tak... to potom, jak se čeká, jestli zavolají, nezavolají, teď vyjme jim to, nevyjde jim to. Teď má jít člověk na pracák a teď neví, jestli už něco má, nemá, jo. Tak to spíš takhle působilo, ale že bych jako vyložené úplně... byla na práškách nebo bych skákala z okna, to rozhodně ne. Já jsem to nesla velice dobře. Myslím si, že jsou jedinci a to jsou až ti pak starší, že my mladí to bereme velice s klidem. Jako myslím si teda... že jako... nějak mě to nedělalo potíží vůbec, psychickou.
- V: A jak ses teda snažila získat práci, jak ses o to pokoušela?
- KP: No, jelikož na úřadě práce samozřejmě tam nic, tak jsem si to musela obcházet sama. Takže to bylo v tom, jela jsem do Brna, rozdala jsem životopisy, čekalo se. Teď se buďto ozvali nebo neozvali vůbec, takže jsem jela znovu. A takhle to bylo prostě furt dokola a... potom samozřejmě pohovory do toho, jo, takže... a fakt to trvalo, protože to bylo nejdřív, ono většinou kolem těch Vánoc to je, že, když neseženu ne člověk práci do Vánoc, tak potom voni mají brigádníky už ty obchody a prodavačky nechcou. Takže druhá vlna je potom až... dejme tomu, v tom, v tom únoru, zase, takže tam je pak to období je takový děsně těžký, no na najítí práce. Protože už jsem párkrát takhle přes léto byla na úřadě práce, tak už jsem to tak věděla. Říkám, mě to nějak nevyšlo, do těch Vánoc, říkám, tak a to je špatný. No a taky navíc tam bylo to, že já jsem si vlastně, v listopadu jsem byla na vlastně na pohovoru, tam mě řekli jo, jo, jo, tak jsme došly, nachystala se prodejna, Carrefour v Kr. Polí., víš. A tam... prostě, že si vyberou ještě z těch, co co nás tam bylo, já nevím deset, tak si osm vyberou a dvě mají teda bohužel, jo. No tak samozřejmě jsme tam byly první dny, tak jsem hned vonemocněla a došla jsem to do konce a tak jako když přišla na... na to, aby se prostě, kdo půjde pryč, tak mě řekl pán jako, že teda, že jsem valila dobře, že je škoda, aby mě dávali pryč, takže mě poslal do Olympie a tam paní vedoucí samozřejmě, že se mám domluvit s vedoucí. Tak jsem tam došla a byla tam druhá směna, takže zástupce vedoucí, tak jsem se domluvila s ní jako jestli by mě to, vona: „Jo, jo, jo, jasně počítáme s vama, počítejte na Vánoce, že nám budete chodit vypomáhat.“ No a došel došel prosinec a voni nic. Jela jsem se tam zeptat znovu, co teda, no a zas tam byla samozřejmě zástupkyně a netrefila jsem... tu vedoucí přímo. Tak vona: „Jasně, počítáme, všechno tohle, dobrý.“ No byla to druhá polovina prosince, no, došla jsem tam, já nevím kolikátýho bylo, nějak myslím před Silvestrem a prostě říkám: „Tak jako jak to vypadá? No mám nastupovat, ne k tomu.“ A ona: „No ale my už tady slečnu“, to jsem už tam došla, to už tam byla ta vedoucí, „my už tady slečnu máme, vy jste se vůbec neozývala...“ Říkám: „Prosím, vždyť jsem tady byla a vy jste jako... jo, jo, jo, jasně, tohle, voni... Hm hm. Jo, takže domluva hrozná s něma. Takže... to bylo takový, no... A člověk si řekne, a tak nebudu si, nebudu nebudu potvora a nebudu si zatím někde todle, budu když oni takhle, tak jim teda tam pujdu, počkám, no... A člověk si si řekne jako todle a voni udělají druhou věc, no, takže... Potom to, potom vlastně jsem zase začala, jsem zase rozdala životopisy potom a to trvalo zas nějaký ten pátek a to už jsem teda, to už byl pak únor, tak jsem

- nastoupila do té, do toho jednoho, do té jedné práce. No a tam jsem zase skončila, ale pak už zas návazně, už mám zas zaměstnání, takže... Tak už to... jako...no jo
- V: Takže jednání ze strany potenciálních zaměstnavatelů nebylo moc...
- KP: No tam to vůbec, to jako si člověk říká, ať je nějak, že... nebude nebude sviňa, když to řeknu tak, a prostě budu jednat férově. Jenomže to je chyba asi, protože oni jak můžou, tak samozřejmě, vyčůraní všelijak, co, aby náhodou ne, ne se jako nějak... nepoškodili nebo to. Nebo aby si nevybrali špatně, tak si vyberou deset lidí a pak se divíte, že když jste jednali férově, že na nich, že nic nemáte. Takže... asi tak. Takže... hrozný, jejich chování. Vždycky mít nějaký zadní vrátka, protože to co voni dokážou předvést, to je úplně hrozný.
- V: Takžes hledala vždycky práci, tak že sis našla nějaký obchody, kde bys chtěla pracovat, a přineslas jim tam životopis a potom čekala jestli...
- KP: No, čekala jsem, čekala jsem, no a buď, voni se buďto ozvali, že jo nebo že ne. Anebo, že mám přijít na pohovor a takový, takže to je takový... Todle je fakt třeba taky, kdo nese..., když dal na začátku měsíce životopis, voni se tak do čtrnácti dnů, do tří týdnů ozvou. Jo, takže potom znova, takže to je takový zdoluhavý. Samozřejmě čím víc dá dá člověk živo životopisů, tím je to lepší. Jenomže s něma jako...to to to... taky nejde. Oni furt mají čas, todle a potom je to honem, honem, jo, všichni tohle, hned musíte mít tyhle papíry, tyhle..., ale jako že oni měli strašně dlouho čas a furt si nemohli vybrat, to to je nezajímá. To to to to je v pořádku, ale potom no... hrozný.
- V: A pokoušela ses najít si práci třeba přes známý nebo spíš to byla všechno tvoje vlastní...
- KP: Přes známý to je dost dost těžký, protože tady v tomhle, to bych musela mít nějakého známého obchodníka nebo tohle. Ale jako což, takhle když jsem se byla s kamoškou, ona říkala, že má kamoša, kterej má obchod, jo že zas jsme se nějak nedomluvily, takže z toho nic nebylo, takže spíš jsem si musela hledat sama. Občas někdo řekl: „Jdi se podívat tam, tam mají, že přijmou prodavačku.“ Jo ale, že by mě někdo, že vyloženě přes známý, to asi těžko.
- V: A jak se ti teda povedlo získat tu tvou současnou práci?
- KP: No tak zase, jak jsem rozdala životopisy a než jsem se k tomu prokousala, aby mě tam vzali, tak... to trvalo taky nějakých, pomale když vezmu, kdy jsem jim dala životopis, tak to taky trvalo ty tři týdny. No... a no no dokonce aji dýl, protože jsem jim dala životopis, tak mezitím jsem stihla nastoupit do jiné práce, pak jsem vodtama odešla, tak jsem jim zavolala, poté z té práce, zavolala jsem, že mě volali, že mě přijmou tady tihle, kde pracují a... tak potom nakonec jsem šla k nim a teď je to v pohodě.
- V: A co se teda změnilo, když zases našla sis tu práci jako?
- KP: No, tak samozřejmě to počáteční, ta počáteční radost z té práce potom tři čtvrtě roku, ta je velká, takže to nasazení je taky velký. Samozřejmě postupem času to velice dobře ochabuje a člověk by si zas přál být doma. Protože z toho lítání do práce, z práce to je taky takový únavný, takže ono si člověk nevybere. Ovšem jak se nadává na práci vždycky, tak potom, když člověk sežene, když ju dlouho neměl, tak je strašně rád, že ju má zase. Takže to je takový, je to takový furt... dokola.
- V: A po psychické stránce, kdyžs teda sehnala tu práci?
- KP: To jsem se zas uklidnila, protože to bylo takový divoký období, to, jak jsem přebíhala, jo, tam se zkoušelo, tam to nebylo, tam to bylo takový, makový, tak to bylo takový děsně hektický a to se tak najednou člověk uklidní a je taková pohoda, nastane, i partner to pozná, že se nehádáme, že po něm neštěkám, jo, že na něho nevrčím... pohoda.
- V: A v tom období nezaměstnanosti mělo to nějaký vliv na tvůj partnerský vztah jako jestli se to projevovalo nějak?

- KP: No, to jsem jsem akorát teda, říkám, to jsme se občas tak pohádali kvůli tomu, že jsem nebyla zrovna naladěná, že mě třeba nevyšlo nějaká nějaká ta práce, tak to chudák vodnesl nechtěně von. I když za to nemohl, ale to bylo vždycky: „Najdi si práci už konečně, je to s tebou k nevydržení.“ Tak jsem na něho začala vrčet, ať jako, ať mi políbí šos, protože... protože si to musím najít sama a v klidu a ne na nátlak okolí, ale toto jako taky není dobrý. Takže...
- V: Takže se spíš snažil tě podporovat ať si najdeš práci než, že by ti to nějak vyčítal, že jseš nezaměstnaná?
- KP: No, jasně. No vůbec nevyčítal, ale byl by rád, kdybych si ju našla, protože jak jsem byla doma, tak jsem byla pořád taková jako... jako bylo to v pohodě, ale z toho jsem zase prostě vyjela na něho, jo, bez důvodně. Takže on, dá se říct, že by mě spíš podporoval, abych si našla práci a to spíš bylo z toho, aby on měl pokoj, abych ho... prostě abych se na něm nějak nevyřádila.
- V: Takže když to nějak celkově shrnem, takže to nebylo úplně tak strašně negativní, jako že by to na tobě nějak psychicky...
- KP: No, to určitě ne, když už jsem to po několikáté absolvovala tady tu nezaměstnanost. Takže to na mě nějak nezanechává nějaký stopy, to ne. Spíš akorát už pak člověk ví, když si hledá práci na co si dávat bacha a takový. Že to je spíš takový zkušenosti, který si myslím, že nebudou k zahzení, protože... fakt těma zkušenostma, co tudle, různějma, co jsem si prošla, tak... to mě zůstane, to si budu pamatovat a příště zas kdyby něco, tak budu vědět, nebo když by někdo potřeboval poradit, tak mu budu moct říct: „Ty, dávej si bacha na to... a jsou to strašný potvory a tam nechod', tam jsem taky byla, ti s tebou akorát vymetou kde co ale peníze nikde nic. A takže...
- V: Takže je spíš taková životní zkušenost, ta nezaměstnanost, že se to třeba bude ještě někdy hodit, že sis to prožila a...?
- KP: To určitě, no, je to spíš, je to hodně, hodně taková zkušenost, jenomže prostě doba je taková. Teď lidi furt shánijou jako, aby práce byla lepší, jo, aby byly lepší prachy. To je prostě dobou. Ta nezaměstnanost tady.
- V: Ale nakonec je asi příjemnější, když teď už zase máš práci, že?
- KP: Jo určitě, je to lepší. Je to takový... zas jo, už výplata samozřejmě, tak si, jo už každéj, přemýšlíš, co si koupíš, jo. Teďka samozřejmě se šetří na dovolený, takže už je takový lepší, protože loni, prostě to bylo vo tom: „Ježíš marjá, já nepojedu na dovolenou, nemám peníze, jo a...“ Teď si řekne člověk, jo, tak si našetříme a pojedeme... Takže takový klidný.
- V: A máš třeba nějakou historku z období nezaměstnanosti, co by mě víc přiblížila, jaké to je být nezaměstnaná? Nějakou negativní, z nějaký..., reakce okolí nebo pozitivní?
- KP: Reakce okolí ne, nejhorší ta reakce byla... na to když jsem fakt, když mě ta podpora končila vod toho pracáku a měla mě to začít platit ta sociálka a ta ženská tím, že mě neřekla nic a já jsem netušila, že to, že by oni měli něco poslat, vůbec mě to v tu dobu nekoplo, já jsem myslela, že to přechází automaticky, jo, že to předají třeba té sociálce a dojde mě dopis. Nic. Tak jelikož, jsem si tam zavolala a voni mě řekli, že bych si to měla teda zařídit, tak to byl trošku šok. Byla jsem našťvaná, protože člověk už čeká na ty peníze, no..., že už co se týče jenom, když chcem někam, když chce jet už třeba jenom do toho blbýho Brna, no tak na jízdný a takový, protože to člověk procestuje celkem dost peněz, tím, když hledá práci. Takže... akorát tohle, že to to se jim fakt nepovedlo. To vymysleli hodně špatně.
- V: Takže nejhorší zážitek, tak to jednání ze strany úřadu práce a případně...
- KP: To to je jak, kdybych tam seděla já. To bych tam mohla taky sedět. Poslechnout si toho člověka, co mě řekne, jestli má, nemá práci, nic mu neříkám, no tak to je úplně to stejný, prostě to už bych mu řekla víc já než ta baba, co tam sedí. Protože ta asi... to

byla nějaká amatérka, přitom to asi vypadá, že ta je tam už hodně dlouho, jo. Takže.. asi už si říká, to už ... to ti nepotřebujou vědět, v pohodě, todle, hlavně, že ona je v pohodě.

V: A něco naopak pozitivního, třeba nějaká reakce, se ses setkala s někým, nebo něco?

KP: Mmmm.

V: Tě něco překvapilo třeba příjemně naopak?

KP: No tak příjemně mě asi nic nepřekvapilo, ale sedět chvíli v čekárně, když se čeká než člověk dojde na řadu na úřadě práce, tak si vyslechne ty lidi, prostě jak ty ženský, jedna vedle druhé, co tam sedijou, jak ho prostě štvou, jak jsou pomalý a prostě, že jsou absolutně neschopný, todle vám tam řekne každé a nejlepší, když je to období, kdy je tam strašně moc lidí a voni si udělají přestávku, že jo. Takže to, ti lidi tam začnou prostě posedávat, teď ti nervóznější chlapi začnou bouchat na dveře, jako co je. No takže to je takový srandovní, tam sedět a být ten pozorovatel. To spíš tady tohle, protože jinak nic tak, že by něco pozitivního tady na tom není, protože...to co voni předvádijou, to se nedá.

V: No tak, jestli už nemáš ještě něco, co bys mě chtěla říct, tak je to asi všechno. Tak...

KP: Pokud nemáš otázku, tak ti asi nic už neřeknu...

V: Už jsme to asi všechno vyčerpaly, tak děkuju za rozhovor.

KP: Není zač.